

Arrest

nr. 195 133 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier en de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partij bij beschikking van 27 april 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 8 jaar, geldig tot 12 augustus 2024 .

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/11, § 1 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Tevens verwijst de verzoekende partij naar de materiële motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 11 van de richtlijn 2008/15/EG (Terugkeerrichtlijn) dient erop gewezen te worden dat deze richtlijn in Belgisch recht werd omgezet met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012). De verzoekende partij laat met haar theoretisch betoog na uiteen te zetten op welke manier zij meent dat voormeld artikel 11 niet of slecht zou zijn omgezet. Zij kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/13 en het motiveringsbeginsel in dit kader niet dienstig is.

De verzoekende partij laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 8 jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting. Nadat zij artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet heeft geciteerd, betoogt de verzoekende partij dat het in casu aldus de vraag is of de motivering van de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij merkt hierbij op dat de gemachtigde niet verplicht is om een inreisverbod van meer dan 5 jaar op te leggen. De verzoekende partij verwijst naar het hoger belang van het kind, citeert uit het arrest Jeunesse/Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 3 oktober 2014 en stelt dat het in casu lijkt alsof de gemachtigde hier niet heeft bij stilgestaan en dat de bestreden beslissing in elk geval niet te kennen geeft dat het hoger belang van het kind in overweging werd genomen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder verwijzing naar 74/11, § 1, 4° van de vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van 8 jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde stelt verder dat de verzoekende partij familieleden zou hebben in België en dat het niet wordt betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij geeft tevens aan dat het verplicht verlaten van het grondgebied een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De gemachtigde vervolgt zijn motivering met de stelling dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen waarbij hij op concrete wijze opsomt welke daden de verzoekende partij heeft verricht en welke veroordelingen zij hiervoor door welke rechtbanken heeft gekregen. Na de opsomming stelt de gemachtigde dat gezien de gepleegde feiten er een ernstig en

actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. De gemachtigde overweegt vervolgens dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die de regels van de maatschappij niet respecteren, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die zij kan doen gelden, aldus de gemachtigde. De gemachtigde verwijst tevens naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar waaraan geen gevolg werd gegeven, waarna hij stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. De gemachtigde besluit dat gezien de ernst van de feiten en hun herhalend karakter kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel, aldus de gemachtigde.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat de gemachtigde reeds a priori stelt dat zijn belang superieur is aan elke vorm van privébelang of dat de gemachtigde niet te kennen geeft hier effectief een belangenafweging te hebben gemaakt. Evenmin kan worden gesteld dat de gemachtigde meent dat hij 'carte blanche' heeft om eender wat te doen nu er inbreuken op de openbare orde in het spel zouden zijn en dat hij zijn wensen voor werkelijkheid neemt. Zoals hoger uiteengezet, stelt de gemachtigde immers uitdrukkelijk dat het niet wordt betwist dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat het verplicht verlaten van het grondgebied een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. Vervolgens verwijst hij naar de concrete omstandigheden van de zaak waarna hij tot zijn besluit komt dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde bijgevolg superieur is. Ook na dit punt motiveert de gemachtigde uitvoerig en in concreto verder waarna hij besluit dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is. De Raad merkt in dit kader ook op dat de verzoekende partij de aangehaalde concrete feiten niet betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de motieven uit de bestreden beslissing in casu niet volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM zodat zij niet aantoonst dat voormeld artikel wordt geschonden. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan nog worden vastgesteld dat zij niet aantoonst dat zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevindt.

De verzoekende partij stelt verder dat artikel 74/11, § 1, lid 4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar geen verplichting vormt "krachtens dewelke automatisch" een inreisverbod van 8 jaar wordt uitgevaardigd, dat voormeld artikel maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod van meer dan 5 jaar op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Zij verwijst vervolgens naar de discretionaire bevoegdheid, in casu van 0 tot meer dan 5 jaar, en de daaruit voortvloeiende strengere motiveringsvereisten.

Gelet op het hetgeen hoger werd uiteengezet, toont de verzoekende partij echter niet aan dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de evenredigheidstoets niet in acht werd genomen, meer bepaald dat de duur van het inreisverbod niet werd bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, of dat de duur niet evenredig is aan het doel of de reden tot oplegging ervan. De Raad herhaalt dat de gemachtigde verwijst naar de concrete omstandigheden van de zaak waarna hij besluit dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de duur van het inreisverbod, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Met haar algemeen betoog en een algemene verwijzing naar rechtsleer slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Op 2 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 27 april 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld:

“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De advocaat van VzP verwijst naar arrest 166 717 van 28 april 2016 en stelt dat het in voormeld arrest ook gaat over een derdelander met kinderen in België die omwille van openbare orde-feiten een inreisverbod van 8 jaar opgelegd heeft gekregen en in het arrest werd geoordeeld dat artikel 8 EVRM een uitgebreidere motivering vereist en enkel de feiten betreffende de schending van de openbare orde niet volstaan. Tot slot merkt de advocaat van vzp op dat er niet uitgebreid gemotiveerd werd omdat het gezinsleven niet uitvoerig aan bod is gekomen. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

De Raad is van oordeel dat de enkele verwijzing naar een arrest niet van aard is om het gestelde in de beschikking te ontcrachten. Immers, in de zaak die werd beoordeeld in het bedoelde arrest was er sprake van een aantal zeer specifieke omstandigheden die in casu niet aan de orde zijn. Zo was de partner van de verzoekende partij erkend als vluchteling, zodat zij haar niet kon vergezellen naar het land van herkomst, en de kinderen dan ook daadwerkelijk acht jaar van hun vader zouden zijn gescheiden, zodat de gemachtigde in de aldaar bestreden beslissing niet kon volhouden dat er geen daadwerkelijke breuk was in het gezinsleven. In casu zijn de gegevens van het dossier anders, zodat de verwijzing naar het voormelde arrest niet volstaat. In de mate dat de verzoekende partij nog aangeeft het niet eens te zijn met de beschikking waar zij betoogt dat niet uitgebreid genoeg werd gemotiveerd over het gezinsleven, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing het gezinsleven wordt erkend en dat de verzoekende partij geen specifieke elementen aanbrengt die ten onrechte niet in overwegingen zouden zijn genomen, waarover niet of niet-afdoende zou zijn gemotiveerd of die ertoe zouden leiden de beslissing als kennelijk onredelijk af te doen.

3.4 Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking van 27 april 2017. De inhoud ervan blijft derhalve overeind.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS